

Mit elskte Barn! Guds Kjærlighed har naadig aabnet dig Musikkens store Rige,
Har gaaemild undt dig Evnen at forstaa og tale dens betydningsfulde Sprog,
Har givet Falsen Krafte at tolke dens Mysterier, at føle, leve i
Dens Dybde, Skønde, Fyldte og dens ganske Væsens skjønne, rige Harmoni,
Og har i Phantasieens Drømme husvalet dig med renere og bedre Fryd
End den, som Virkelighed skjænker, bedre selv end Gleden over Sandhed, Ret og Dyde.

I Hverdagslivets Prosa synes Manget tørt og dømt og kjedeligt,
Og forekommer os i Ungdommen saa intetsigende, foragteligt—
Betragt det ikke saa, men overfør med Mæthed, Kjærlighed og venlig Hov
Musikkens Frylteri, dens Rønseskjær paa Livets Skjægesider, og just nu,
Du Mørket synes tykkest, lade du dens Solglands Lyse smukt, og si gaa ud.
Lad den tilgæve dig skjønne og taknemlig Fruktan af den Gæde, du fikaffæde.

Din kjærlig hengivne Moder
Gesine Grieg.

Landsås, August 1860.